

1. Jag har nu fått mycket, till att sun-
dera på, som jag nu intet weta kan, om jag här
mer får gå, och Gud nå mig som rätte för nu
sådant i min dag, och Gud nå war en menska här
som plåger jemt skall ha.
2. Ja nog är detta ynkeligt, och mycket
mera svårt, att wara så förderwader i sina unga
år, för nu så började jag först att werlden kån-
na, men det war med min lycka och glädje snart
förbi.
3. Jag kan ej annat säga, än lycka är föres-
dt, för jag kände nu aldrig någon glädje mer
får se, men jag bör tacka Herren, att jag har
blifwit så god, jag får lof detta hafwa med öf-
mjukt tålmod.
4. Men jag bör sålig wara, fast tiden är
så lång, fast jag nu har bekommer, häst när jag
högkommer min stora öfwergång, och ett är det
att tänka på, om lifstiden blir lång.
5. Att den wida werlden, är mycket farligt
till, och intet äldre än jag är, så har jag det sått
se, för nog finns de som har stått ut, så mycket
som jag har, de wot wäl nog, hwad dem tillhörde
att lefwa i sin bar.
6. Gud nåde de som twungne är, till sådant
öfwergå, ja det har jag nog sett, att det är svårt,
när som det händer så, för tiden har warit
lång för mig, fast han har bitills gått, men må-
ga förgeffunder, har jag här öfwerstått.
7. Jag harwer fått till tänka på, nu i min
unga bar, som intet får nån dätreling se, eller
blifwa bra, Jag får nu ja bekommer nog, för
det ej dätrelar sig, för ännu wisar intet det, än
högstamt lämt för mig.
8. Jag harwer länge wäntat, att jag skulle
blifwa bli, men det är allt förgeffwes det kan jag

6. För jag har nu fått mycket, till att sun-
dera på, som jag nu intet weta kan, om jag här
mer får gå, och Gud nå mig som rätte för nu
sådant i min dag, och Gud nå war en menska här
som plåger jemt skall ha.
7. Ja nog är detta ynkeligt, och mycket
mera svårt, att wara så förderwader i sina unga
år, för nu så började jag först att werlden kån-
na, men det war med min lycka och glädje snart
förbi.
8. Jag kan ej annat säga, än lycka är föres-
dt, för jag kände nu aldrig någon glädje mer
får se, men jag bör tacka Herren, att jag har
blifwit så god, jag får lof detta hafwa med öf-
mjukt tålmod.
9. Men jag bör sålig wara, fast tiden är
så lång, fast jag nu har bekommer, häst när jag
högkommer min stora öfwergång, och ett är det
att tänka på, om lifstiden blir lång.
10. Att den wida werlden, är mycket farligt
till, och intet äldre än jag är, så har jag det sått
se, för nog finns de som har stått ut, så mycket
som jag har, de wot wäl nog, hwad dem tillhörde
att lefwa i sin bar.
11. Gud nåde de som twungne är, till sådant
öfwergå, ja det har jag nog sett, att det är svårt,
när som det händer så, för tiden har warit
lång för mig, fast han har bitills gått, men må-
ga förgeffunder, har jag här öfwerstått.
12. Jag harwer fått till tänka på, nu i min
unga bar, som intet får nån dätreling se, eller
blifwa bra, Jag får nu ja bekommer nog, för
det ej dätrelar sig, för ännu wisar intet det, än
högstamt lämt för mig.
13. Jag harwer länge wäntat, att jag skulle
blifwa bli, men det är allt förgeffwes det kan jag

14. Men jag bör sålig wara, fast tiden är
så lång, fast jag nu har bekommer, häst när jag
högkommer min stora öfwergång, och ett är det
att tänka på, om lifstiden blir lång.
15. Att den wida werlden, är mycket farligt
till, och intet äldre än jag är, så har jag det sått
se, för nog finns de som har stått ut, så mycket
som jag har, de wot wäl nog, hwad dem tillhörde
att lefwa i sin bar.
16. Gud nåde de som twungne är, till sådant
öfwergå, ja det har jag nog sett, att det är svårt,
när som det händer så, för tiden har warit
lång för mig, fast han har bitills gått, men må-
ga förgeffunder, har jag här öfwerstått.
17. Jag harwer fått till tänka på, nu i min
unga bar, som intet får nån dätreling se, eller
blifwa bra, Jag får nu ja bekommer nog, för
det ej dätrelar sig, för ännu wisar intet det, än
högstamt lämt för mig.
18. Jag harwer länge wäntat, att jag skulle
blifwa bli, men det är allt förgeffwes det kan jag

Den Tredje:

Den Sjette:

Den Sjette:
Man hörer utaf Skriftens lära
Att Adam war den första man,
Som kunde Himlen ära bära,
Men han war ensam stackars man.
Ej Paradiiset kunde skänka
Att Adam någon lustighet,
Om dagen satt han sig att tänka,
Om natten sucka han och gret.
Wår Herre då i Nader tänkte
Den stackarn bör ha tidsfördrif
Han honom då sin Eva skänkte,
Si då fick Gubben annat lif.
Framtiden skall utwisa om jag den håller
Får, Och sådant nu emtala är icke nödigt här,
Jag sade nu god natt min blomma och skynda
dig till den jag menar, Då wila i famnen på
din wän.
För mig att göra sällskap, det går wäl in-
tet ann, För folk det framsörer, allt för din så-
steman, Då lär han mig förbanna, och säga att
jag går emellan dig och honom, Att han dig all-
drig får.
Låt detta bli min egen sak, hwad kan det

19. Jag harwer fått till tänka på, nu i min
unga bar, som intet får nån dätreling se, eller
blifwa bra, Jag får nu ja bekommer nog, för
det ej dätrelar sig, för ännu wisar intet det, än
högstamt lämt för mig.
20. Jag harwer länge wäntat, att jag skulle
blifwa bli, men det är allt förgeffwes det kan jag

Den Sjette:
Man hörer utaf Skriftens lära
Att Adam war den första man,
Som kunde Himlen ära bära,
Men han war ensam stackars man.
Ej Paradiiset kunde skänka
Att Adam någon lustighet,
Om dagen satt han sig att tänka,
Om natten sucka han och gret.
Wår Herre då i Nader tänkte
Den stackarn bör ha tidsfördrif
Han honom då sin Eva skänkte,
Si då fick Gubben annat lif.
Framtiden skall utwisa om jag den håller
Får, Och sådant nu emtala är icke nödigt här,
Jag sade nu god natt min blomma och skynda
dig till den jag menar, Då wila i famnen på
din wän.
För mig att göra sällskap, det går wäl in-
tet ann, För folk det framsörer, allt för din så-
steman, Då lär han mig förbanna, och säga att
jag går emellan dig och honom, Att han dig all-
drig får.
Låt detta bli min egen sak, hwad kan det

21. Jag harwer fått till tänka på, nu i min
unga bar, som intet får nån dätreling se, eller
blifwa bra, Jag får nu ja bekommer nog, för
det ej dätrelar sig, för ännu wisar intet det, än
högstamt lämt för mig.
22. Jag harwer länge wäntat, att jag skulle
blifwa bli, men det är allt förgeffwes det kan jag

Den Sjette:
Man hörer utaf Skriftens lära
Att Adam war den första man,
Som kunde Himlen ära bära,
Men han war ensam stackars man.
Ej Paradiiset kunde skänka
Att Adam någon lustighet,
Om dagen satt han sig att tänka,
Om natten sucka han och gret.
Wår Herre då i Nader tänkte
Den stackarn bör ha tidsfördrif
Han honom då sin Eva skänkte,
Si då fick Gubben annat lif.
Framtiden skall utwisa om jag den håller
Får, Och sådant nu emtala är icke nödigt här,
Jag sade nu god natt min blomma och skynda
dig till den jag menar, Då wila i famnen på
din wän.
För mig att göra sällskap, det går wäl in-
tet ann, För folk det framsörer, allt för din så-
steman, Då lär han mig förbanna, och säga att
jag går emellan dig och honom, Att han dig all-
drig får.
Låt detta bli min egen sak, hwad kan det

